

Personal d'Administració i Serveis Independent
-URV-

El Pla de pensions d'ocupació conjunta de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya

Per què el PASI va donar suport a la proposta del CAU de NO adhesió al pla de pensions de la Generalitat?

Des de què ens van comunicar la proposta d'adhesió al Pla de pensions d'ocupació conjunta de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya hem estat cercant informació la qual ha estat debatuda en les reunions obertes que celebrem cada dijous. Paral·lelament s'ha dut a terme una reunió informativa en la que un delegat dels representants dels treballadors de l'INSS va explicar-nos l'experiència de la implantació del Pla pensions de l'AGE (Administració General de l'Estat) i tres reunions amb els companys del CAU (dues d'intercanvi d'informació i un altre de treball)

Del debat generat s'extreuen de manera sintètica les següents conclusions:

Pel que fa a la política

1. **Govern i sindicats majoritaris han cedit a les pressions de les corporacions financeres** les quals s'han fet amb una important font de capital provinent de diners del sector públic.
2. **Ha faltat valor polític per a defensar un sistema públic de pensions** que garanteixi, tal com estableix la Constitució, la suficiència econòmica a les persones durant la tercera edat.
3. **Cap de les desastroses previsions** que els analistes econòmics (neoliberals) van pronosticar l'any 1995 **respecte la situació de la seguretat social** durant els 10 anys següent (les quals van utilitzar per a generar opinió a favor dels plans de pensions privats) **s'han acomplert**. En l'actualitat un sistema que hauria d'estar generant dèficit (segons les previsions dels economistes que van impulsar la complementarietat privada de les pensions públiques) es troba generant un superàvit equivalent al 3,18 del Producte Interior Brut (PIB). El Fons de Reserva de la Seguretat Social es situa en els 32.917 milions d'euros. Tota una garantia de salut del sistema.
4. Les veus no alineades amb els interessos del sector privat manifesten abastament que **el sistema de pensions públiques és pot garantir sense tenir que recórrer a productes financers privats**.

Pel que fa al pla de pensions

1. **Els únics beneficiats dels plans de pensions són les entitats gestores i els treballadors amb rendes altes** que són qui realment disposen de capacitat d'estalvi per a complementar de forma privada la seva pensió pública.
2. Les aportacions econòmiques anuals que les Universitats faran a cada treballador serà d'una mitjana de 120 euros/any (va en funció de l'escala i l'antiguitat). Arribada l'edat de jubilació la quantitat econòmica que un/a treballador/a (que actualment tingui 40 anys) reunirà en el seu pla de pensions

Personal d'Administració i Serveis Independent
-URV-

no arribarà als 4000 euros (l'equivalent a dos mesos de sou del moment?). **A no ser que el treballador faci substancials aportacions per part seva, la complementarietat a la seva pensió pública serà ridícula.**

3. Les aportacions econòmiques que les Universitats estan disposades a fer en nom de cada treballador se'ls anomena **salari diferit**, un concepte nou que no recull cap llei de la Funció Pública ni l'Estatut dels Treballadors, i per tant **no està ni definit ni regulat**.
4. Les aportacions que les universitats faran al Pla de pensions amb caràcter retroactiu (0,5 de les retribucions del 2004 i del 2005), **són diners que haurien d'haver estat destinats a incrementar els nostres salaris com a compensació d'una part de la pèrdua de poder adquisitiu** que els treballadors públics hem patit en els darrers anys.
5. Si bé la Llei Reguladora dels Plans i Fons de Pensions i el seu Reglament, com les especificacions del Pla de Pensions recull que **la participació dels empleats públics és voluntària, a la pràctica es nega aquesta possibilitat**, tenint en compte que les aportacions de les Universitats destinades a cada treballador no podran considerar-se com a salari directe o anar a formar part de la seva base de cotització.
6. **El treballador té el dret a renunciar en la participació al Pla de pensions, en aquest cas perd el dret a percebre la part del seu salari (diferit)**. Es dona una **situació coactiva i discriminatòria**; coactiva perquè es compulsa al treballador, mitjançant "l'amenaça" de perdre una part del seu salari, a ser partícip del Pla de Pensions, fet que a la pràctica fa perdre la voluntarietat i per tant l'exercici d'un dret reconegut; i discriminatòria perquè la renúncia voluntària a la condició de partícip determina que una part del seu salari contribueixi a engrèixar el salari de la resta de treballadors.
7. Considerem que **les aportacions econòmiques que faran les Universitats en nom dels partícips, que són diners públics, suposarà una reducció del valor de les retribucions col·lectives, i permetrà al sistema financer privat especular amb els nostres diners sense cap garantia de que no es perdran**.
8. Entenem que a la pràctica els Plans de Pensions d'ocupació de promoció conjunta suposen la **privatització parcial del règim de la SS** dels empleats públics, fet que no es contempla en la Llei General de la SS.

Creiem que amb l'adhesió al Pla de Pensions de la Generalitat **es perd una gran oportunitat d'obrir un debat públic dintre d'un col·lectiu de 20.000 treballadors** i creiem que convindria obrir-ne un dintre de les universitats (per exemple en els Claustres) **sobre les diferents possibilitats que hi ha dintre del sistema públic per complementar les prestacions socials** de tot tipus.

Antecedents

Fruit de l'alarmisme respecte la inviabilitat del sosteniment del sistema públic de pensions atesa la baixada de l'índex de natalitat i el progressiu envelliment de la població, en el Pacto de Toledo s'acordaren unes recomanacions per a reformar el sistema de la Seguretat Social. Una d'aquestes recomanacions és que el sistema

Personal d'Administració i Serveis Independent
-URV-

públic de la Seguretat Social es pot complementar, voluntàriament, per sistemes d'estalvi i protecció social que tinguin per objectiu exclusiu millorar el nivell de prestacions que atorga la Seguretat Social.

Com a conseqüència d'aquesta recomanació es desplega (en el govern del PP) la legislació necessària i s'instauen els plans de pensions privats com a fórmula completària a la pensió pública. Bancs i caixes despleguen les seves arts persuasives sota el lema *"fes-te un pla de pensions perquè quan et jubilis no en tindràs prou amb la pensió"*. Fins aquí ens movem dins del perímetre de les recomanacions i la voluntat individual respecte a la contractació d'un pla de pensions, res a dir.

Paral·lelament i ateses les avantatges fiscals que se'n deriven, es comença a estendre per part de les empreses la contractació de plans de pensions col·lectius pel seus treballadors amb el vist i plau del representants dels sindicats majoritaris. Cosa que ens permet veure que la complementarietat al sistema de pensions públiques va a parar a mans de les corporacions financeres.

L'any 2004 l'Administració General de l'Estat i els sindicats CCOO, UGT i CSIF van acordar la constitució d'un pla de pensions pels treballadors públics de l'administració de l'Estat. L'entitat que va guanyar el concurs per a gestionar el pla de pensions va ser *"Gestión i Previsión de Pensiones"* (integrada per 70%BBVA, 15 CCOO i 15% UGT) curiosament 8 dels 22 membres de la comissió promotora que va resoldre el concurs d'adjudicació eres militants dels sindicats esmentats.

L'any 2005, la Generalitat de Catalunya constitueix el seu pla de pensions amb l'acord dels sindicats majoritaris. Aquesta vegada el concurs el va guanyar una filial de La Caixa.

Any 2007 des del Comissionat d'Universitat i Recerca es proposa a la Mesa d'Universitat l'adhesió de les universitats públiques catalanes al pla de pensions de promoció conjunta de la Generalitat de Catalunya. En la sessió celebrada el dia 15 de març de 2007, s'aprova la proposta d'adhesió amb el vot en contra del CAU el qual comptava amb el suport del PASI i de la CGT.

Amb la incorporació de les administracions públiques a la constitució del plans de pensions queda palesa la voluntat política de governants i sindicats majoritaris de deixar en mans privades la complementarietat d'un sistema públic que poc a poc s'afebleix per la manca d'interès en cercar sol·lucions que romanguin dins de l'àmbit públic.